

[Fiskeriministeren.]

skel mellem de to grupper, der her er tale om.

Når jeg alligevel har ment det rigtigt — og deri har det ærede medlem hr. Foged fuldstændig ret — gennem denne lange årrække, hvor vi har talt om denne sag, at fritage alle — og jeg har bekræftet dette ved sagens første behandling — så var det såmænd ikke, fordi de stod ens, for det har jeg aldrig ment de gjorde. Det tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Foged mener. Der er da forskel på deres forudsætninger i forhold til beskatningen her. Det siger også Dansk Fiskeriforening meget, meget direkte og mange af folkene i Esbjerg. Det er såmænd, fordi sagen efterhånden var blevet så gammel, at den burde afgøres, og fordi der så vidt muligt burde tilvejebringes en sådan tilstand, at der blev ro om sagen. Der er også andre forhold, som kunne tale for denne fritagelse; men at bedømme deres stilling ens er der ikke nogen rimelighed i at gøre.

Jeg vil gerne over for det ærede medlem hr. Foged, som lægger så stærkt vægt på, at jeg altid har været enig med ham i disse spørgsmål, sige, at det ærede medlem kender min begrundelse for min stilling her, hvad jeg har redegjort for ved lovforslagets første behandling.

Jeg vil gerne supplere det, jeg engang sagde, med en oplysning om, at jeg ved et møde, som jeg havde indkaldt til her i huset — det var den 3. oktober sidste år med deltagelse af fiskernes repræsentanter og de vestjyske folketingsmænd — redegjorde for den aftale, jeg på fiskernes vegne og med deres fulde tilslutning havde opnået med regeringens skatteudvalg. Jeg gjorde det ganske klart, at jeg måtte føle mig bundet af denne aftale. Den daværende statsminister havde udtrykkelig udtalt, at hvis man skulle strække sig så vidt, som jeg forlangte, var forudsætningen, at man så endelig fik denne gamle sag ud af verden, at der blev ro om den; det vil sige, at både kutterejere og jeg indstillede al videre foretagsomhed i sagen over for skattemyndighederne. Jeg lovede dette under forbehold af kutterejernes udvalgs godkendelse.

Kutterejerudvalget holdt et møde i Esbjerg den 27. december 1961, hvor man godkendte aftalen og bekræftede dette i et

brev af samme dato. Jeg meddelte derefter statsministeren og finansministeren, at jeg var berettiget og bemyndiget til at sige, at der blev ro om sagen, og at videre krav ikke ville fremkomme. At det så er gået sådan, at det løfte ikke kunne holdes, fordi det bagefter viste sig, at der var kutterejere, der ikke følte sig bundet, kutterejere, som ikke var direkte medlemmer af kutterejernes udvalg, er en anden sag. Men ingen fra fiskerside i Esbjerg bestrider, at jeg var berettiget til at opfatte det skriftlige tilsagn, jeg havde fået, som en aftale. At jeg måtte holde aftalen både over for fiskerne og over for skattemyndighederne, forekommer mig indiskutabelt.

Jeg sagde da på mødet her i denne bygning til fiskerne, at jeg nu ikke kunne gøre mere over for skatteudvalget — det var kun et spørgsmål om normale æresbegreber, om man forstod dette eller ej — og at man følgelig måtte henvende sig ad andre kanaler, hvis man trods aftalen nu alligevel ville gå videre med sagen.

Jeg gjorde dog endnu derudover to ting. Jeg bad for det første finansministeren om efter henstilling fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen at standse den påbegyndte inddrivelse af skatterne, indtil en behandling af oppositionens forslag var foretaget. For det andet henstillede jeg til skatteudvalget, at man i alt fald fritog de kutterejere, der havde været i England, idet fiskerne og jeg havde føje til at tro, at det gamle tilbud herom af 1948 stod ved magt, og den højtærede finansminister tog hensyn til denne henstilling.

Der er ikke sagt mange ord om den omstændighed, at de kutterejere, der havde været i England under krigen, i 1948 af ligningsrådet havde fået et tilsagn om, at de, hvis man kunne slutte sagen dermed, ville blive fuldstændig fritaget. De kunne altså allerede for disse mange år siden være blevet fuldstændig fritaget, hvis ikke vi havde stået over for den omstændighed, at de hjemmenværende kutterejere også skulle fritages og solidariserede sig med de andre.

Når nu det ærede medlem hr. Foged synes at interessere sig stærkt for den omstændighed, at jeg ikke kunne nå videre end til den aftale, vi nåede til, så må det ærede medlem huske på, at det, som jeg opnåede, var en langt, langt større indrøm-